

אמיר אור

מחמד

מביט בו: חיה של זכרונות שורד ערמומי
פוסע מרחרח סבון, טרף, חושניות, מרחב.

אני נכנס - והוא שלי. יוצא - ושוב
מוציא אותו לחפשי.

מחשבה שלי איך היית לבשר?
חי-מחמד שלי בוא גלף החוצה -

אני נותן לו קצת אכל קפה, סיגריה
מוציא אותו לטיול במורד הגבעה,

זורק לו מה שזרק פעם כאב פעם ענג
כמו עצם לכלב תאב לציד.

הוא מושך חזק אבל אני
אל רב-אניים, בזבזן גופים מועד

מפתח לאבד גם את האחד הזה -
ואחוז בו ברצועה, אחוז בו ואחוז,

אחוז עד שאחוז ונכנס והוא שלי -
והנה אני שוב, לבוש בבשר,

פוקד כמו רוח
את יצרות הזכרון.

מתוך הספר מוזיאון הזמן העומד לראות אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד

תמונה 3: ראי

ואם העולם היה מתחיל מן הבואה הזאת
ממפל האור על המאחור האטום

חדר בתוך חדר עין בתוך עין
על פני המחשבה המצחצחת -

האם היית רואה
תנועה מול תנועה
ים ויבשה עצים, חיות מאורות בשמים
פנייה הנזילים במורד המראה
תשוקה רועדת מול תשוקה רועדת
ודגים שוחים בחורף
אל הים?

תמונה בתוך תמונת הרוח
הנופלת

בנפים חובטות לשוא בהשתקפות האויר
וסוף סוף המכה המפץ הגואל -

בקיעים אצים במשטח הזכוכית
דם מציף את סדקי המבט

שירות ארכות מתפשטות אל האפק
עמים נודדים אל ספרי הלמוד

אמא וילד וחרב מתהפכת

הזמן נשבר
רסיסים -

אם תמשיך להביט כל כך
תפסיד את העקר לא תספיק לתפס

את עגולי האדוות המתפשטים בראי
את פכפוף הבליעה שעובר בו עכשו

את פני המים השבים אל השקט.